

Forfatter: Ulfeldt, Leonora Christina

Titel: Udrag fra Leonora Christinas franske Selvbiografi oversat til dansk

Citation: Ulfeldt, Leonora Christina: "Jammers Minde og andre selvbiografiske Skildringer", i Ulfeldt, Leonora Christina: *Jammers Minde og andre selvbiografiske Skildringer*, udg. af JOHS. BRØNDUM-NIELSEN ; C. O. BØGGILD-ANDERSEN , Rosenkilde og Bagger, 1949, s. 47. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-leonora01-shoot-idm140124513816736/facsimile.pdf> (tilgået 25. oktober 2021)

Anvendt udgave: Jammers Minde og andre selvbiografiske Skildringer

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

ikke straffe hende paa Livet, fordi hendes Søn havde hævnnet den Tort, som var overgaaet hans Forældre. Derfor gjorde hun ingen Modstand og bad dem ikke gøre sig saa stor Umage, hun skulde nok gaa af sig selv; thi tvende Mænd holdt hende saa fast, at det smertede i hendes Arme. Man kom med en Flaske tør Vin for at vederkvæge hende, men hun afslog at drikke; hun havde et godt Stykke at gaa til Fods, thi hun vilde ikke stige til Hest. Hun brusede en Kende op imod sin Fører og bad ham paa Engelsk overbringe Guvernøren hendes Hilsen, men sige den Forræder Braten alle de Ukvemsord, hun i en Hast kunde bitte paa i dette Sprog, som hun ikke var fuldt fortrolig med. Hun løber hen til Baaden. Skibet, som skulde overføre hende, laa ved Rheden ud for Duns. Hun sagde Adieu til Herremanden; hun havde tvende Armringe med Diamanter, som hun vilde skænke ham til hans Børn, men da han frygtede, at man skulde tage dem fra ham, satte hun dem paa igen for ikke at bringe ham i Knibe dermed. Hun gav en Pistol til sin Tjener, og derpaa bar en Baadsmand hende ned i Baaden. Hun blev bragt om Bord i en engelsk Fregat, som Petkum havde hyret, og Dreyer fulgte med hende. Hun holdt Søen i 13 Dage og ankom ved Toldboden den 8. August 1663, ved 9 Slet om Morgenen. . . . .

Her er i Oversættelsen udeladt de Sider i Selvbiografien, som fortæller om Leonora Christinas Modtagelse i København, Forhørene over hende i Blaataarn og hendes Mands Henrettelse in effigie, da hendes ret korte Gengivelse af disse Oplevelser i det franske Skrift kun viser faa og mindre væsentlige Realafvigelser fra den langt udførligere Fortælling i „Jammers-Minde“, samtidig med, at der er tydelige Ligbeder i den sproglige Udformning, især i Replikskifter. Enkelte af Afvigelserne er meddelt i Oplysningerne til „Jammers-Minde“.

Da vor Dame [som Fange i Blaataarn] havde været en Stund oven Senge¹, tænkte hun paa at fordrive Tiden og ikke udmatte

¹ Leonora Christina her i det foregaaende fortælt, at »hun, efter at have ligget i Sengen i 36 Uger, stur op og fatter Mod«.

sin Hjerne med Ting, som ikke kunde oprettes. Hun havde intet at betjene sig af, thi det var forbudt at give hende en Knappe-naai, end sige en Synaal, men hun fik ved et ret lykkeligt Træf en Synaal, og det den første Nat i den mørke Kirke; den var i Dynevaaret og stak hende. Hun fordristede sig til at vise den til den Kvinde, som opvartede hende, og som lovede Troskab i alt, men kun til Dels holdt sit Løfte, nemlig i det, hvori hun selv var indblandet. Hun bekom et Stykke af en gammel Klud, 4 Fingre bredt, og hun havde Baand i sin Nattrøje, som hun løste op, og med denne Silke syede hun Blomster paa fornævnte Klud. Nogle Maaneder derefter sagde det Skarn af en Kvinde til hende, at hun frygtede, man vilde anstille Hussøgning hos dem og finde denne Klud, og at der vilde overgaa hende al Landsens Ulykker, fordi hun ikke havde berettet, hvad Fruen tog sig for. Slotsfogedens Tjener havde advaret hende; derfor bad hun nu, at det maatte skikkes til vor Dames Pige, som endnu var i Arrest i Slotsfogedens Kammers. Vor Dame gav den til denne Skarnskvinde, hun flyer den til Jokum¹ og han til Dronningen. Nu kommer noget at le af. Dronningen sagde: „Sie hättis wøl anderis haben fönnen“². Kongen havde Lyst til at tilstede hende noget til at forlyste sig med, men Dronningen forhindrede det. Jokum fortalte alt dette lang Tid derefter.

Vor Dame bad adskillige Gange Jokum begære Forlov til, at hun skikkede Dronningen en Supplikation³, men han sagde, at han intet kunde erlange. Det skete, at en Pottemager kom for at sætte en Kakkelovn op. Vor Dame overtaler sin Tjenestekvinde til at fly hende et Stykke af Leret, hvilket hun gør. Vor Dame former et Bæger over et Halvpotbæger, ridser deri Kongens og Dronningens Navne, sætter det paa tre Knapper og skriver under Bunden nogle Ord til Dronningen. Hendes Kvinde beretter straks til Jokum, hvad vor Dame har gjort, men intet om Indskriften. Han beretter det for Kongen;

¹ Slotsfogeden Jokum (Jochim) Waltpurger. ² Tysk: Hun kunde vel have haft det anderledes. ³ et Bemskrift.